

РЕШЕНИЕ

№ 308

гр. София, 18.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 13.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

като разгледа дело номер **11401** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл.145](#) - [чл.178](#) от [Административно-процесуалния кодекс](#) (АПК), във вр. 40, [ал. 1](#) от [Закона за достъп до обществена информация \(ЗДОИ\)](#).

Образувано е по жалба на Р. П. С. срещу мълчалив отказ на директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към Министерство на вътрешните работи, за предоставяне на обществена информация, относно това какъв е бил броят на хоспитализираните служители на МВР към 01.10.2020г., вследствие на насилие от страна на протестиращи, във връзка с продължаващия над два месеца граждански протест, с искане за оставка на министър-председателя Б. Б. и на главния прокурор И. Г..

В съдебно заседание жалбоподателят поддържа жалбата си. Моли съдът да отмени мълчаливия отказ на директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към Министерство на вътрешните работи, като признае правото му на достъп до исканата обществена информация и постанови предоставянето и. Посочва, че причината, поради която е поискал обществената информация, се дължи на противоречивите данни в медийното пространство и изказванията по този въпрос на директора на СДВР, министрите на вътрешните работи и на труда и социалната политика.

Ответникът – директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към Министерство на вътрешните работи, редовно призован, изпраща процесуален представител, който моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана и да остави в сила мълчаливия отказ на директора, като правилен и законосъобразен.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 02.10.2020 г., с вх.№ 812104-232, жалбоподателят С. сезирал министъра на вътрешните работи с искане да му бъде предоставена по електронен път обществена информация, относно това какъв е бил броят на хоспитализираните служители на МВР към 01.10.2020г., вследствие на насилие от страна на протестиращи, във връзка с продължаващия над два месеца граждански протест, с искане за оставка на министър-председателя Б. Б. и на главния прокурор И. Г..

На 15.10.2020г. министъра на вътрешните работи уведомил на електронната поща жалб.С., че със своя заповед с рег.№ 8121з-766/27.07.2020г., е определили директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към Министерство на вътрешните работи, да разглежда заявленията за достъп до обществена информация, да издава съответните решения или уведомления, както и да уведомява писмено заявителя за решението. Със същото писмо министъра на вътрешните работи, на основание чл.30, ал.1 от ЗДОИ предвид спецификата на исканата информация, удължил срока за произнасяне по подаденото от жалб.С. заявление с десет дни, до 26.10.2020г.вкл.

На 04.11.2020г., жалб.С. изпратил писмо по електронен път до Министерството на вътрешните работи, с което ги уведомил, че в случай, че поисканата информация не му бъде предоставена до 06.11.2020г., ще реализира правата си по съдебен ред.

Жалбата е подадена в законоустановеният срок по чл.149, ал.2 от АПК, от лице имащо правен интерес от оспорването и срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и като такава е допустима и по същество основателна.

Съгласно разпоредбата на чл.58, ал.1 от АПК, непроизнасянето на административния орган по искане, с което е бил сезиран, в определения законов срок, се смята за мълчалив отказ. За да е налице мълчалив отказ, е необходимо да се установи от една страна подадено искане за издаване на административен акт и от друга – бездействие на административния орган при нормативно установено задължение да се произнесе по искането, с което е сезиран. Съществуването на такова задължение е обусловено от наличие на законово регламентирана компетентност /материална, териториална и по степен/ за органа да разгледа и да се произнесе по подадената молба. Следователно не всяко непроизнасяне на административния орган по искане, с което е сезиран, може да бъде разглеждано като „мълчалив отказ“ по смисъла на чл.58, ал.1 от АПК. Законната фикция е относима и приложима при непроизнасяне в срок по въпрос, по отношение на който органът има правомощие да издаде съответния административен акт. Само когато искането е отправено до компетентен административен орган, липсата на волеизявление се приравнява на отказ да се издаде акт с регламентирано от закона съдържание т.е непроизнасянето релевира мълчалив отказ, подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност.

Следователно с непроизнасянето си по подаденото заявление от жалб.С., към 26.10.2020г. и понастоящем, ответника по делото е осъществил елементите от фактически състав на фикцията на мълчаливият отказ.

Съгласно определението, дадено в [чл. 2, ал. 1 ЗДОИ](#) обществена е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Служебна обществена информация е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. Основанията за ограничаване на

достъпа до служебна обществена информация са изрично посочени в [чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ](#). Във всеки случай при наличие на надделяващ обществен интерес достъпът до служебна обществена информация не може да бъде ограничаван (чл. 13, ал. 4).

Безспорно е по делото, че търсената информация е обществена - служебна такава, и Министерството на вътрешните работи е субект по [чл. 3 от ЗДОИ](#). Съдът намира, че в случая търсената информация обуславя връзката ѝ с обществения живот в Република България и се субсумира под понятието „надделяващ обществен интерес“ по смисъла на [§ 1, т. 6 ЗДОИ](#), като цели повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3.

В този смисъл е и [§ 1, т. 5 от ДР на ЗДОИ](#), който въвежда оборима презумция, че до доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице в изброените хипотези по т. "а" до "е", като настоящият случай попада в хипотезата на б. "д", а именно, да опровергае разпространена недоверна информация, засягаща значими обществени интереси, като се има предвид разнопосочните изявления на директора на СДВР и министрите на вътрешните работи и труда и социалната политика, относно точния брой на пострадалите по време на гражданските протести длъжностни лица от състава на МВР, които са го охранявали. Ако органът счита, че не е налице надделяващ обществен интерес, именно той следва да установи това, а не жалбоподателят да доказва съществуването на надделяващ обществен интерес. Доколкото закона въвежда оборимата презумпция за наличен надделяващ обществен интерес, министъра на вътрешните работи, съответно изрично оправомощеното от него длъжностно лице – директора на дирекция “Правно-нормативна дейност“, е бил длъжен да предостави информацията.

Поначало на съдебен контрол подлежи самият административен акт, ведно с мотивите за неговото издаване, включително и в случаите на изричен отказ, поради което настоящият съдебен състав намира, че преписката следва да се върне на административния орган, който след като прецени по същество подаденото искане за достъп до обществена информация, да постанови и съответния административен акт – да издаде разрешение или да постанови мотивиран изричен отказ за това.

В заключение следва да се отбележи, че с оглед характера на обществените отношения, които урежда ЗДОИ, задълженият субект по [чл. 3](#) дължи изрично произнасяне по заявлението, в предписаната в [чл. 34, ал. 1 от ЗДОИ](#) форма, който следва да съдържа изброените в закона реквизити и изложи ясни и конкретни мотиви съгласно изискванията на [чл. 38 от ЗДОИ](#) и [чл. 59, ал. 2, т. 4](#) и [т. 5 от АПК](#), което се извежда и разпоредбите на [чл. 28, ал. 2 от ЗДОИ](#) - уведомяване писмено на заявителя за взетото решение и от [чл. 38](#) и [чл. 39 ЗДОИ](#) за формата и съдържанието на административното решение, връчване на решението за отказ за предоставяне достъп до обществена информация. Налице е императивна разпоредба на закона за срочно и изрично писмено произнасяне по заявлението, включително и при отказ. Мълчаливият отказ за произнасяне с писмено мотивирано решение по заявление за достъп до обществена информация винаги е незаконосъобразен и подлежи на отмяна при редовното му и допустимо обжалване от заявителя.

Предвид гореизложеното, оспорваният мълчалив отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен и делото се върне като административна преписка на административния орган за изрично произнасяне с мотивирано решение по заявлението, при спазване на указанията на съда.

Водим от горното и на основание и на основание [чл. 172, ал.2 от АПК](#), вр. чл. 41, ал.

1 и ал. 2 от ЗДОИ, Административен съд София-град, II-ро отделение, 72-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. С. мълчалив отказ на директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ към Министерство на вътрешните работи, да се произнесе по подадено от него заявление за достъп до обществена информация вх.№ 812104-232/02.10.2020год.

ВРЪЩА преписката на административният орган за произнасяне по заявлението, съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване, съгласно разпоредбата на чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: